

„Swansonra érdemes odafigyelni. Gillian Flynn-nel,
Chris Pavone-nal és Laura Lippmannel említhetjük egy lapon.”

LIBRARY JOURNAL

CYNTHIA SWANSON

AZ ÜVEGERDŐ

GABO

1

Angie

Door megye, Wisconsin, 1960

Derült égre, csípős hidegre ébredtünk – tökéletes szeptemberi reggelünk volt, és nem is sejtettük, mit tartogat számunkra a jövő. Miután PJ felébredt, jól felöltöztettem, pulóvert, kötött sztreccsnadrágot és hozzá illő sapkát adtam rá. Ezek mindegyikét a nővérem, Dorrie gyerekeitől örökölte. Éjjel esett az eső, és én belélegeztem a megduzzadt tó és Wisconsin gyér erdeinek füledt illatát, amelyet éppolyan jól ismertem, mint a saját bőrömét.

Lábam alatt ropogott a homok a North Bay felé vezető földúton. A North Bay Drive többi lakójához hasonlóan Paullal mi is kitapostunk egy ösvényt, mert nem akartuk, hogy a kavics és olaj elegyével borított út összekoszolja a cipőnket. Rozoga lépcső vitt az öbölbe, és óvatosan kellett leereszkednem rajta, mert nagy eső után mindig sárosak voltak a lépcsőfokok. Amikor leértem az aljára, a magas,

koszos fűben a víz széléig cuppogtam, és fél kézzel felfordítottam a könnyű kenut, amelyet még évtizedekkel korábban a nagyapám készített. Paul hétvégén egy állítható támlájú, bélelt ülést épített PJ-nek a kenu középső padjára. Már alig vártam, hogy kipróbáljuk.

Halkan dudorászva kötöttem be a gyereket a bőrszíjjal, amelyet Paul kalapáccsal erősített a pad két oldalához. Az előző estén járt az eszem, azon, ahogy az eső a kunyhó bádogtetején kopogott, miközben Paullal egymásba fonódott végtagokkal ringatóztunk az összegyűrt lepedőn. A végén Paul nevét kiáltottam, hangosabban, mint ahogy az esőcseppek verték az ablakot. Azután csendben feküdtünk, hallgattuk az egyre ritkuló mennydörgést, ahogy a vihar kelet felé vonult a Michigan-tó fölött. Hála költözött a szívembe – a házasságomért, az életemért, a jövőmért –, miközben Paul teste szorosan az enyémhez simult.

Most, tizenkét órával később elakadt a lélegzetem az emlék hatására. Kieveztem az öböl vizére – csak az enyém és PJ-é volt, leszámítva a békésen a part közelében úszó kacsákat és a kicsit messzebb repkedő néhány sirályt. A nyár elmúltával eltűntek a szúnyogok és jobbára a moszkítók is. Csak egy-egy szitakötő zümmögött a víz felett, szárnyuk lilán és kéken ragyogott a napsütésben.

Behúztam az evezőt, hagytam, hogy sodródjon a csónak. A kenu gyengéden ringatta PJ-t, aki vidáman gagyarázott, miközben a fejünk felett repkedő madarakat figyelte.

Kezemmel ernyőt formázva felnéztem, és ebben a pillanatban nagy csobbanásra lettem figyelmes, amely jobbról

jött. Még épp időben fordultam arra egész felsőtestemmel, hogy lássam, amint egy pisztráng ugrik ki a vízből, majd visszapottyant, és a víz felszíne fodrozódik utána.

Hirtelen mozdulatom kibillentette egyensúlyából a kenu, és kis híján felborultunk. PJ felsírt. Felé fordultam, és azt láttam, hogy a kisbabám elgurul, és feje búbja a vízbe ér. A következő pillanatban követte a válla és a felsőteste. A bőrszíjak eloldódtak a padtól – Paul nyilvánvalóan nem erősítette oda őket eléggé.

Előrevetődtem, és a bokájánál fogva elkaptam a gyereket, mielőtt még teljesen elmerült volna. A kenu megbillett, úgyhogy gyorsan leültem, és jól beütöttem a csípőmet a padba, miközben igyekeztem kiegyenesedni.

A baba sírt a kellemetlen meglepetéstől. Csuromvizes lett a haja, a szemébe csöpögött a tó vize, és elkeveredett a könnyeivel. Magamhoz öleltem, és végigsimítottam csapzott fejét.

– Semmi baj, kicsikém – suttogtam. – Már biztonságban vagy.

Megcsókoltam PJ szemöldökét, a fejét a mellemhez szorítottam, és szabad kezemmel keresztet vetettem. *Köszönöm, Szűzanyám* – adtam hálát némán. – *Köszönöm, hogy vigyázol ránk.*

Az evező a közelünkben úszott. Remegve néztem, majd a kicsit a bal karom alá vettem, és jobb kezemmel odakormányoztam magunkat. Megragadtam, és még erősebben szorítottam magamhoz a kisfiamat. Furcsán, fél kézzel eveztem a part felé, a legkevésbé sem kecsesen, de rendületlenül.

Éppen beléptem az ajtón, amikor megszólalt a telefon. A két rövid csörgés jelezte, hogy a közös telefonvonalon érkező hívás nekünk szól. Még mindig remegve lerúgtam sáros kalocsnimat, majd berohantam a fürdőszobába, a kicsit törölközőbe csavartam, és a kanapéra tettem.

Átsiettem a házikó apró nappaliján, és felvettem a telefont, amely az asztalon csörgött. Közben másik kezemmel lehalkítottam a rádiót – mielőtt kimentem az öbölbe, elfelejtettem kikapcsolni. A műsorvezetők egész délelőtt az előző esti elnökjelölti vitát elemezték. Azt mondták, bár Nixon alelnök szimpatikusabb volt azoknak, akik rádión követték az eseményeket, azok szerint, akik televízió nézték, Kennedy szenátor toronymagasan nyert. Amikor aznap reggel először hallottam ezt a véleményt, örömben a levegőbe öklöztem. Már csak két hónapot kellett várnom, hogy szavazhassak életem első elnökválasztásán. Teljes mellszélességgel a massachusettsi szenátort támogattam.

– Angie néni? – kérdezte a vonal másik végén egy teljesen ismeretlen női hang. Több mint egy tucat unokaöcsém és -húgom volt, mivel hat testvér közül én voltam a legfiatalabb, és a többieknek már több gyerekük is volt, de közülük csak néhányan voltak elég idősek ahhoz, hogy önállóan telefonáljanak. Abból a néhányból egyikük hangja sem hasonlított a telefonálóéra, aki még nem volt egészen felnőtt, de már gyerekeknek sem mondható.

Csak egyetlen ember szólíthatott néninek ilyen hangon.

– Ruby? – szoltam. – Te vagy az? Jól vagy?

Nem jött felelet. Felpillantottam, és láttam, hogy PJ magában gügyög, miközben egy díszpárnából kilógó cérnával játszik. Ahhoz képest, amin az öbölben keresztülmentünk, a kisfiam elképesztően nyugodt volt. Milyen szerencsés is vagyok, hogy ilyen jó kedélyű kisbabám van! A nővéreimtől és sógornóimtól mást sem hallottam, csak a hasgörcsöket, a kólikát meg a komiszkodást. „Megütöttük a főnyereményt”, szokta mondani Paul, ahányszor csodálatomat fejeztem ki. „A mi kisfiunk igazi főnyeremény, angyalom.” Ilyenkor mosolyogtam – részben a szavain, részben a nekem választott becenéven. *Angyalom.*

Alig hallható hang jött a telefonból – nem értelmes szó, de nem is torokköszörülés. Reméltem, hogy Ruby az, de azt gyanítottam, mégis inkább az utcánkban lakó, idős Mrs. Bates hív, hogy a közös telefonvonalon keresztül szője a pletykát, mint pók a hálóját.

– Ruby? – ismételtem meg. – Ott vagy? Jól vagy?

– Nem – felelte visszafogott hangján, amelyből semmiféle érzelmet nem lehetett kihallani. Olyan hűvös volt, mint az öböl vize. – Nem, Angie néni, nem vagyok jól.

Újabb hallgatás után még hozzátette:

– Angie néni, az apám meghalt, és az anyám megszökött.

Ruby

Stonekill, New York, 1960

– Anyám hagyott egy üzenetet – mondja Ruby Angie néni-
nek a telefonban. – Azt írta apámnak meg nekem, hogy
elmegy. – A lány suttogva folytatja: – Azt is írta, sajnálja,
de az élet túl rövid ahhoz, hogy várakozzon.

– Ez borzasztó, Ruby – szörnyülködik Angie né-
ni. – Borzasztó!

A lány nem felel. Egy pillanattal később Angie néni azt
kérdi:

– És apád...?

Ruby a hüvelykujjára csavarja a telefonzsinórt, és elme-
séli az egészet: az apja holttestét egy fa tövében találta meg
a család erdejében, csak néhány méterre a háztól.

– Egy tölgyfa alatt ült, és a közelben találtak egy teás-
csészét – mondja Ruby. – Vizsgálják, volt-e benne méreg.

A rendőrség szerint a halottkém jó eséllyel öngyilkosságnak fogja nyilvánítani az esetet.

Ruby hangja szenttelen, végül is tényekről beszél.

– Te jó ég! – sóhajt fel Angie néni. – Annyira sajnálom. – Egy másodpercre elhallgat, majd még hozzáteszi: – Most hol vagy, szívem?

Ruby hallgat, ízlelgeti az utolsó szót. Szívem.

Senki sem szólítja így Rubyt. Most már nem.

– Otthon – feleli. – Megkérnéd Paul bácsit, hogy hívjon vissza, amint lehet?

Miután leteszik a telefont, Ruby megfordul, kinyitja a teraszajtót. Kilép, átvág a hátsó kerten, és már el is nyelte a család sűrű erdeje. Csak a madarak és rovarok neszezését hallja, meg néha-néha az avarban szaladó mókust. Amikor egy vastag törzsű tölgyhöz ér, gyengéden megpaskolja, majd megy tovább.

A keskeny, alig észrevehető ösvényen lépked. Viseltes, szürkésfehér teniszcipőjével ruganyos földön és ázott faleveleken tapos.

Végre egy kis tisztásra ér, és leül egy kőre. Nehéz szikla, átmérője és magassága fél méter. Csúszós a harmattól, és kvarcdarabkák borítják, amelyek csillognak a fák lombján átszűrődő, késő délelőtti napsütésben.

A kő maga a föld, körülötte minden mulandó. Ezek a kövek már az algonkin indiánok előtt is itt voltak – az

algonkinok lakták ezt az erdőt már jóval az előtt, hogy a hollandok csupán háromszáz éve letelepedtek New York államban. Az ilyen sziklák, mint amilyenek Ruby is üldögél, látták, ahogy fák, állatok, emberek jönnek és mennek. Egy teknős élete is hosszabb, mint amennyi ideje ezek a sziklák ismerik a közeli tölgyeket és fenyőket.

A lány jobb térdét keresztezi bal bokájával. Gyengéden babrálja a bal cipősarkán a kis kék gumicímjét. Valaha az állt rajta, KEDS, de olyan sokat piszkálta, hogy ebből már csak a KE olvasható.

Ruby ujjbegyét a sziklához érinti, hűvösségre számít.

Aztán gyorsan elhúzza a kezét, mert a kemény kő helyett valami hullámzót és bőrszerűt tapintott.

Lenéz. Nem egészen húsz centiméterre tőle egy magányos, vastag kígyó tekereg a kövön.

Sziszeg, mire Ruby felugrik. Gyorsan hátrál, de le sem veszi a tekintetét az állatról. A kígyó állja a tekintetét, gyöngyszeme csillog, villás nyelvét ki-kidugja. Erdőszíne van, sötétzöld, hosszában sárga csíkok díszítik.

Ruby be akarja bizonyítani, hogy nem fél tőle, ezért kinyújtja a kezét.

A kígyó habozik. Kiegyenesedik, majd újra összehúzza magát.

A lány mozgatja az ujjait.

Több sem kell a kígyónak: hátrahúzza a fejét, hogy erőt és lendületet nyerjen. Otromba sziszegéssel kitátja a száját, és a lány kinyújtott kezére akarja vetni magát.

Ruby sikolthatna, de úgysem hallaná meg senki.

Angie

PJ-t a kiságyába tettem, visszavettem a kalocsnimat, és kirohantam a házból. Olyan gyorsan futottam a cuppogós udvaron, ahogy csak tudtam.

Csak úgy cikáztak a gondolataim, igyekeztem felfogni mindazt, amit Ruby mondott. Öngyilkosság, micsoda rettenet. El sem tudtam képzelni, hogyan fogom elmondani Paulnak, mi történt a bátyjával. Össze fog törni.

És Ruby! Micsoda helyzetbe került az a fiatal lány! Magára hagyta az anyja, ahogy az apja is – nyilván meghasadt a szíve, és inkább önkezével vetett véget az életének, mint hogy szembenézzen a tényekkel. Hogy tehet ilyesmit egy szülő a gyerekével?

Eszembe jutott a becenév, amellyel Rubyt illetem, és hogy mennyire bezárkózott ennek hallatán. Így becéztem

az összes unokahúgomat és unokaöcsémet, csak úgy kicsúszott a számon.

De Ruby már tizenhét volt, én pedig huszonegy. Nem akart ő az én *szívem* lenni. Gondolhattam volna.

Az erdőbe érve a széles, sáros ösvényen siettem Paul stúdiójához. Foltokban szűrődött át a napfény a cédrusok és nyírfák laza lombja közt. Az 1800-as évek végének erdőritkítása után csak mostanában népesültek be újra fákkal Wisconsin Door megyei félszigetének erdei. A ritkás erdő furcsa hatást keltett: mintha egyszerre fedne fel és rejtene el.

A birtok – két hold egy kavicsos úton, North Bay mellett, Door keleti oldalán – valaha apai nagyszüleimé volt. Paullal a földünkön épült házikóban éltünk előző évben kötött házasságunk kezdete óta. Paul stúdiója a háztól tíz méterre, az erdőben állt, és akkora volt, mint egy babaház. A nagyszüleim annak idején fészernek használták.

– Paul! – kiáltottam, és kitártam az ajtót.

Paul felnézett a félkész festményből. Az asztalon vízfestékek heverték, különböző méretű ecsetek, vizesedények és néhány rongy. A falra szerelt szegőlécen többé-kevésbé elkészült képek sorakoztak – North Bay-t, a Michigan-tavat, a félsziget túlsó felén, a Green Bay fölött lenyugvó napot ábrázolták.

– Mi történt, angyalom? – állt fel a férjem.

– Nem... nem is tudom, hogy mondjam el – léptem be. – Henry... És Silja.

– Mi van velük?

Nagyot nyeltem.

– Ruby telefonált. Azt mondta... Jaj, Paul! – Átkaroltam őt. – Henry... meghalt.

Paul kibontakozott az ölelésemből, és lerogyott a zsámolyára.

– Ezt nem értem.

– Igazán én sem – feleltem. – De Ruby szerint... – Az ajkamba haraptam. – Azt mondja, Henryt nem messze a háztól, az erdőben találták meg. Mármint a holttestét. A rendőrség arra számít, hogy az ügyet... öngyilkosságnak nyilvánítják. – Könny szökött a szemembe. – Silja meg eltűnt. – Rövid habozás után még hozzátettem: – Ruby szerint Silja elhagyta őket.

Beszámoltam Silja üzenetéről. Aztán elhallgattam, időt hagytam neki, hogy feldolgozza a hallottakat.

Nem szólt semmit. Egy idő múlva azt kérdezte:

– Biztos? Biztos, hogy Ruby ezt mondta?

Bólintottam. Kinézett a műterem ablakán, pislogott, majd ismét felém fordult.

– Mindent mesélj el! – kérte. – Szóról szóra, angyalom, pontosan ismételd el, amit Rubytól hallottál.

Paul testvére, Henry New York államban élt a feleségével, Siljával és a lányukkal, Rubyval. Csak egyszer találkoztam velük, amikor előző év szeptemberében eljöttek Door megyébe az esküvőnkre.

Henryt és családját az esküvő előtti napra, késő estére vártuk. Mire megérkeztek, én már rég jó éjszakát kívántam

Paulnak a szüleim házának ajtaja előtt, és felmentem a gyermekszobámba, hogy ott töltssem lánykorom utolsó éjszakáját. Másnap nem találkoztam Paullal, csak amikor apám az oltárhoz kísért a Tavi Szűzanya templomában. Akkor már ott állt mellette Henry.

A pap üdvözölte az egybegyűlteket, és én közben a szemem sarkából Henryre pillantottam. Megdöbbenett, mennyire hasonlít Paulra. Én is úgy nézek ki, mint mindenki más a családomban: mind a hatan, legidősebb bátyámtól, George-tól kezdve mindnyájunknak fakó barna haja, szeplős orra és kerek, kék szeme meg ívelt szemöldöke van. De Paul és Henry... Mindketten magasak, vékonyak, keskeny arcúak, sötét, bozontos hajúak, és a szemük ragyogó, csokoládébarna volt. Mintha csak ikrek lettek volna.

Paul az első randevúnkon azt mondta, gyakorlatilag azok is. Csak egy év volt köztük, és gyermekkorukban elválaszthatatlanok voltak.

– Nem sok barátunk volt – mesélte –, de nem is volt szükségünk rájuk. Ott voltunk egymásnak mi.

Kalifornia bortermelő vidékén nőttek fel. A szüleik egy szőlőbirtok gondnokai voltak, így Paul és Henry a szőlőtőkék között cseperedtek fel, segítettek a kényes növények gondozásában, a szőlőszüretben és a -feldolgozásban.

– A lábatokkal tapostátok a szőlőt egy nagy dézsában, mint a rómaiak? – kérdeztem, és kicsit közelebb hajoltam hozzá, hogy belásson kedvenc pöttyös ruhám dekoltázsába.

– Minden ősszel – vigyorgott Paul. A szívem csak úgy kalapált.

Nos, ki hibáztathatott volna? Széles mosolyával és csillogó szemével Cary Grant kiköpött mása volt. Paul Glass sármja ellen nem védekezhettem – ez a csábító, majdnem középkorú művész szinte a semmiből jelent meg Door megyében.

Amikor megismertem, épp csak elkezdtem a nyári munkát Gordon's Lodge-ban. Szobalány voltam. Izzasztó, kimerítő munka volt, a vendégek házait és a szobákat kellett takarítanom türkizkék nejlonruhában és harisnyában, mert a vezetés ezt írta elő. Egy délután, amikor lejárt a munkaidőm, betévedtem a Fedélzetbe, Gordon ivójába egy pohár vízre. A számomra ismeretlen csapos épp poharakat mosogatott, közben fütyörészett. Az inge felső két gombját kibontva hagyta, így láthattam a nyakában függő Szent Kristóf-medált meg a mellkasát borító sötét szőrzetet. A bárpulthoz ültem, és szinte ellenállhatatlan vágyat éreztem arra, hogy megérintsem a medált. A csapos rám mosolygott, felcsillant sötét szeme, és elém tett egy pohár jeges vizet, mielőtt még kérhettem volna.

Aznap este volt az első randevúnk – hazamentem, lezuhanyoztam, átöltöztem, majd visszatértem az ivóba, és a bárpultnál vártam a zárórát.

Paul elmesélte, hogy Henryvel mindketten harcoltak a háborúban. Jól tudtam, hogy ezt akkoriban minden fiatalember elmondhatta magáról, noha én még csak totyogós kislány voltam Pearl Harbor bombázásakor. Paul a csendes-óceáni térségben harcolt, Henryt az európai frontra

küldték. Indulás előtt Henryék eltávoztak New Yorkban, akkor ismerte meg Silját.

– Milyen név az a Silja? – kérdeztem. – Olasz? Szent Cecília nevéből ered?

– Nem – felelte. – Finn. Silja egy finn szocialista szövetkezetben nőtt fel, Brooklynban. Egy mindenkiért, mindenki egyért, és hasonló ostobaságok. – Felhorkantott. – De már nem úgy él.

– Hanem hogyan?

Paul grimaszolt.

– Fényűző módon – felelte. – Silja fényűző módon él.

Az első randevút együtt töltött esték egész sora követte azon a nyáron. Nappal is találkoztunk, ilyenkor észrevétlenül odalopóztam a szobához, amelyet Paul a városban bérelt. Lopva körülnéztem, mielőtt beléptem volna az épületbe, nehogy meglásson valaki, aki elárulhat a szüleimnek vagy a testvéreimnek. Azelőtt sosem tettem ilyesmit, de azelőtt nem is ismertem Paulhoz fogható férfit. Úgy elütött azoktól a fiúktól, akik között felnőttem, mint páva az ivó előtt hemzseggő, ételmaradékot kolduló sirályoktól.

Nemcsak a sármja szédített meg, hanem az érettsége is. Mindenütt járt, mindent látott, és semmi sem hozta zavarba. Sem az időjárás változása, sem egy követelőző vendég durva szavai, sem egy defekt egy kihalt úton. Ügyesebb keze volt, mint bárki ember fiának, persze apámat kivéve. Paulra bármit rá lehetett bízni.

Csodálatos módon kiderült, hogy ő is épp annyira belém bolondult, mint én belé. Amikor rám mosolygott, szépségkirálynőnek éreztem magam. Így hát nem is meglepő, hogy a megismerkedésünk után három hónappal megesküdtünk.

Csak a Fedélzetben tartott fogadáson néztem meg jól magamnak újdonsült sógornőmet. Silja érzékeny telt idomokkal rendelkezett: nagy mellű, kerek fenekű, magas nő volt. Smaragdzöld, pánt nélküli ruha emelte ki vonalait. Pizkosszőke haját hátrafésülve viselte, elől hosszú frufruval. Nem volt különösebben szép az arca: nagy, kerek orra beárnyékolta vonásait, főleg különleges, mogyoróbarna szemének hatását tompította. Macskaszem formájú szemüveget viselt.

Azt mesélte, fontos állása van New York Cityben, a Rutherford Hotel ételmezei osztályán vezető.

– Közel sem a legnagyobb szálloda New Yorkban – mondta –, nem is a legismertebb. De kifogástalan kiszolgálásunk messze földön híres, különösen az éttermeink esetében.

Szórakozottan bólintottam, tekintetemmel Pault kerestem. A pultban állt, italokat kevert, és a vele szemben ülő vendégekkel nevetgélt. Még a saját esküvőjén sem tudott kibújni a vidám csapos bőréből.

– Sajnálom, hogy nem maradhatunk tovább – mondta Silja, mire vonakodva ismét felé fordultam. – De hétfőn muszáj bemennem dolgozni.

Manikűrözött ujjaival a táskájába nyúlt, és elővett egy arany cigarettatartót meg egy hozzá illő öngyújtót. Rágyújtott, mélyen beszívta a füstöt, és közben engem figyelt.

– És te, drágám? – kérdezte. – Te mivel foglalkozol?

A zsebkendőmet szorongattam – valami kék, ahogy a babona javasolja.

– Nos, itt dolgoztam a nyáron – feleltem. – De most... férjes asszony lettem, meg minden...

Befogtam a számat, nem tudtam, mondjak-e ennél többet. Csak a családom és a legközelebbi barátaim tudtak a nagy titokról, bár tisztában voltam vele, hogy amint nyilvánvalóvá válik, keveseket ér majd meglepetésként azok után, milyen sietősen házasodtunk össze Paullal. Még alig látszott a pocakom, menyasszonyi ruhám kényelmesen elrejtette. Nem is olyan régen a nővérem, Carol Ann is ebben a ruhában ment férjhez. Ő nagyobb méretet hordott, mint én, így egyre gömbölyödő pocakomat könnyen eltakarta a többméternyi szatén és csipke. De most mégis Paul sógornőjével beszélgettem, az ő családja egyik tagjával. Vajon Paul elmondta már Henrynek, hogy babát várunk? És ha igen, ő továbbadta a hírt Siljának? Nem tudhattam.

Silja bólintott.

– A házasság kemény munka – lehelte. – A házasság... – Szégyenlősen mosolygott. – Nos, mit tudok én erről, igaz? Sem többet, sem kevesebbet, mint akármelyik feleség. – Benntartotta a cigarettafüstöt, aztán kifújta, de úgy, hogy engem ne érjen. – Minden feleségnek megvan a maga története.

– Igaz – értettem egyet. – Biztos vagyok benne, hogy ez így van.

Silja félrehajtott fejjel, elgondolkodva méregetett.

– Látom, mennyire odavagy Paulért. Nagyon édes vagy. – Ismét elmosolyodott. – Eszembe juttatod, mit éreztem Henry iránt, amikor megismertem. Olyan idős lehettem, mint te most. – Elfordult, merengve nézte a tavat a Fedélzet ablakán át. – Milyen régen volt már!

Csilingelés töltötte be a termet – a vendégek az evőeszközükkel kocogtatták a boros- és söröspoharakat, így jelezték, hogy szeretnék, ha a menyasszony és a vőlegény csókot váltana. Paul a tekintetemet kereste, és egy fejbiccentéssel magához intett.

– Elnézést – mondtam, és a helyiség túlsó felébe siettem. Áthajoltam a bárpulton, és a jutalmam Paul meleg csókja meg a vendégek lelkes tapsolása volt.